

Věc C-420/23

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

7. července 2023

Předkládající soud

Supremo Tribunal Administrativo (Portugalsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

24. května 2023

Navrhovatelka:

FAURÉCIA – Assentos de Automóvel, Lda.

Odpůrkyně:

Autoridade Tributária e Aduaneira

Předmět původního řízení

FAURÉCIA – ASSENTOS DE AUTOMÓVEL, LDA., navrhovatelka, podala k Pleno de la Sala de lo Contencioso-Tributario del Supremo Tribunal Administrativo (plénium senátu pro daňové spory Nejvyššího správního soudu, Portugalsko) kasační opravný prostředek proti rozhodnutí Centro de Arbitragem Administrativa (CAAD) (centrum pro správní arbitráž, Portugalsko) ze dne 3. listopadu 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), přičemž tvrdila, že toto rozhodnutí je v rozporu s jiným rozhodnutím tohoto CAAD ze dne 6. října 2020 (dále jen „základní rozhodnutí“), jelikož tato dvě rozhodnutí výslovně přijala protichůdná řešení.

Cílem tohoto řízení je určit, zda je čl. 7 odst. 2 Código do Imposto do Selo (zákon o kolkovném) (dále jen „CIS“), který vymezuje územní působnost čl. 7 odst. 1 písm. g) tohoto zákona, a to pokud jde o použitelnost osvobození finanční transakce prováděné na základě smlouvy o *cash pooling* od kolkovného, slučitelný s unijním právem, zejména se zásadami zákazu diskriminace a volného pohybu kapitálu stanovenými v člancích 18 SFEU, 63 SFEU a 65 odst. 3 SFEU,

kteří jsou použitelné ve vnitrostátním právním řádu na základě čl. 8 odst. 4 Constituição da República Portuguesa (Ústava Portugalské republiky).

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Výklad unijního práva – Článek 267 SFEU

Předběžná otázka

„Je ustanovení čl. 7 odst. 2 Código do Imposto do Selo (zákon o kolkovném), podle něhož jsou od kolkovného osvobozeny krátkodobé finanční transakce uzavřené mezi dvěma subjekty se sídlem v Portugalsku nebo transakce, při nichž má dlužník sídlo na portugalském území (a věřitel sídlo v Evropské unii), nikoli však transakce, při nichž má dlužník sídlo v členském státě Evropské unie a věřitel sídlo v Portugalsku, slučitelné se zásadami zákazu diskriminace a volného pohybu kapitálu, jak jsou stanoveny v článcích 18 SFEU, 63 SFEU a 65 odst. 3 SFEU?“

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Články 18 SFEU, 63 SFEU a čl. 65 odst. 3 SFEU (zásady zákazu diskriminace a volného pohybu kapitálu)

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Lei n.º 150/99, de 11 de setembro, que aprova o Código do Imposto do Selo (zákon č. 150/99 ze dne 11. září 1999, kterým se schvaluje zákon o kolkovném): zejména čl. 7 odst. 1 písm. g) a čl. 7 odst. 2

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Navrhovatelka je obchodní společnost působící v oblasti výroby a prodeje potahů sedadel, pěn, čalounění a kovových konstrukcí pro automobilová sedadla.
- 2 V rozhodné době byla navrhovatelka vlastněna společnostmi Faurécia Investments S. A., se sídlem ve Francii (99,99 %) a Financière Faurécia S. A., rovněž se sídlem ve Francii (0,01 %).
- 3 Dne 23. února 2000 uzavřela společnost Financière Faurécia, S. A., se subjekty skupiny „Convention d'Omnium“, která spočívala v dohodě o *cash pooling* za účelem správy finančních prostředků různých subjektů skupiny nacházejících se v různých zemích.

- 4 Dne 8. června 2009 považovala společnost Financière Faurécia, S. A., za nezbytné optimalizovat platnou dohodu o *cash pooling* a za tímto účelem uzavřela s finanční institucí BNP Paribas, S. A., „BNP Paribas Cash Centralisation Agreement“, jejímž předmětem je poskytování služby centralizace správy finančních prostředků skupiny s cílem vyrovnat zůstatky na různých účtech.
- 5 Navrhovatelka přistoupila k této skupinové dohodě o *cash pooling* dne 20. července 2010 prostřednictvím „Bulletin d'Adhésion“.
- 6 Dne 30. prosince 2010 uzavřela nynější navrhovatelka, společnost Financière Faurécia, S. A., a společnost Faurécia Investments, S. A., smlouvu o převzetí/postoupení pohledávky, na základě které společnost Faurécia Investments, S. A., a nynější navrhovatelka uzavřely novou smlouvu o úvěru s účinností od 1. ledna 2011. V této smlouvě je nynější navrhovatelka věřitelkou a Faurécia Investments, S. A., dlužníkem: navrhovatelka poskytla Faurécia Investments SA úvěr ve formě jednoletého revolvingového úvěru v maximální výši 65 000 000,00 eur s úrokem splatným podle průměrné úrokové sazby rovnající se jednoměsíční sazbě Euribor, zaokrouhlené na 1/16 1 %, zvýšené o 0,5 % ročně, která se počítá ke konci každého měsíce na základě měsíčního čerpání úvěru.
- 7 Tato smlouva byla následně několikrát změněna a doplněna, zejména postupným prodlužováním doby jejího trvání a změnami maximální výše úvěru.
- 8 Podle smluvních ujednání měly být přebytky finančních prostředků vytvořené různými subjekty skupiny převedeny na účet navrhovatelky, která je následně převedla na jinou společnost (dále jen „B“), zabývající se správou obchodních podílů skupiny a finančními činnostmi, která je přijala a použila ve Francii.
- 9 Přebytky finančních prostředků společnosti B byly zase poskytnuty k uspokojení finančních potřeb ostatních společností skupiny.
- 10 Vrácení finančních prostředků poskytnutých navrhovatelkou záviselo na jejich požadavcích likvidity v souladu s předem schváleným *plafond* [horní hranice].
- 11 Za použití těchto přebytků finančních prostředků účtovala navrhovatelka společnosti B měsíční úroky a vystavovala měsíční fakturu na částku, kterou zaučtovala na úvěrový účet.
- 12 Nicméně vzhledem k tomu, že finanční prostředky, které navrhovatelka poskytla na základě smlouvy o centralizované správě finančních prostředků, převyšovaly prostředky, které obdržela od společnosti B, měl tento rozdíl povahu úvěru poskytnutého první jmenovanou společností druhé jmenované společnosti, tj. představoval finanční prostředky poskytnuté a použité společností B, a to zejména pro následné financování dalších subjektů skupiny za účelem optimalizace řízení finančních prostředků hospodářské skupiny.

- 13 U navrhovatelky byly provedeny čtyři obecné kontroly týkající se účetních období 2014, 2015, 2016 a 2017, na jejichž základě byly vydány dodatečné platební výměry IS. Aby se vyhnula budoucím kontrolám, provedla navrhovatelka několik samovyměření za účetní období 2018 a dne 19. prosince 2019 podala odvolání proti vydaným výměrům.
- 14 Dne 19. března 2020 bylo odvolání zamítnuto.
- 15 Administração Tributária (daňová správa, Portugalsko; dále jen „AT“) měla za to, že v souladu s čl. 7 odst. 2 CIS nelze na tyto transakce uplatnit osvobození od daně podle čl. 7 odst. 1 písm. g) tohoto zákona, neboť věřitel (navrhovatelka) má sídlo v tuzemsku.
- 16 Dne 29. května 2020 podala navrhovatelka žalobu u rozhodčího soudu, na jejímž základě bylo zahájeno toto řízení.
- 17 Skutečnosti, z nichž vychází napadené rozhodnutí a základní rozhodnutí, se zdají být totožné a v období mezi napadeným rozhodnutím a základním rozhodnutím nedošlo k žádné legislativní změně.
- 18 V napadeném rozhodnutí však Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (rozhodčí soud pro daňové záležitosti, Portugalsko) rozhodl, že čl. 7 odst. 2 CIS, který omezuje použití osvobození od daně stanoveného v čl. 7 odst. 1 písm. g) tohoto zákona na případy, kdy má věřitel sídlo v Evropské unii, neporušuje volný pohyb kapitálu, neboť pravidla týkající se IS se použijí bez rozdílu na všechna hospodářská plnění stanovená zákonem.
- 19 Naopak v základním rozhodnutí měl Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (rozhodčí soud pro daňové záležitosti) za to, že vyloučení použití osvobození podle čl. 7 odst. 2 CIS v případech, kdy má dlužník bydliště v Evropské unii a věřitel je usazen v Portugalsku, představuje omezení pohybu kapitálu ve smyslu čl. 63 odst. 1 SFEU.
- 20 Navrhovatelka se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a jeho nahrazení rozhodnutím, které uplatní řešení přijaté v základním rozhodnutí, jelikož napadené rozhodnutí je stíženo nesprávným právním posouzením vyplývajícím z nesprávného výkladu a použití práva.

Hlavní argumenty účastnic původního řízení

- 21 Navrhovatelka tvrdí, že smlouva o úvěru je pro účely IS relevantní pouze tehdy, když jejím výsledkem je (okamžité) dodání finančních prostředků, nikoliv však tehdy, když pouze vyjadřuje převzetí závazku dodat finanční prostředky v budoucím okamžiku, který bude stanoven, tj. v případě úvěrových transakcí vzniká daňová povinnost (tj. zdanitelné plnění) až v okamžiku uskutečnění těchto transakcí. Takové transakce jsou uskutečněny až při čerpání úvěru, nikoli při

podpisu smlouvy, takže příslušným zdanitelným plněním je čerpání úvěru (nikoli pouhé poskytnutí úvěru), které je skutečným projevem daňové povinnosti.

- 22 Navrhovatelka se domnívá, že ke zdanitelnému plnění dochází v okamžiku skutečného „použití“ a že právě v tomto okamžiku musí být splněny ostatní podmínky pro uplatnění daně, jako je teritorialita dotčených plnění.
- 23 V tomto smyslu „k použití finančních prostředků dochází v místě, kde uživatel obdrží vypůjčený kapitál, tj. v místě, kde věřitel splní závazek dodat kapitál dlužníkovi“.
- 24 Vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby byly finanční prostředky použity v tuzemsku, má navrhovatelka za to, že v projednávané věci tomu tak je, neboť kapitál je přijat na bankovní účet nebo na jiné místo dohodnuté stranami na portugalském území, takže je možné považovat zdanitelné plnění za uskutečněné v tuzemsku.
- 25 V důsledku toho má navrhovatelka za to, že je nesprávný výklad přijatý AT při vystavování platebních výměrů za předchozí období (2014 a 2015), podle něhož podléhá IS každá úvěrová transakce, v níž má jedna ze stran sídlo na portugalském území, bez ohledu na to, zda se jedná o věřitele nebo dlužníka.
- 26 AT tvrdí, že pokud jedna ze zúčastněných stran nemá sídlo v tuzemsku, osvobození od daně stanovená v písmenech g) a h) [čl. 7 odst. 1 CIS] se použijí pouze tehdy, když má věřitel sídlo nebo skutečné vedení v jiném členském státě Evropské unie nebo v jiném státě, s nímž Portugalsko uzavřelo smlouvu o zamezení dvojího zdanění příjmů a majetku (toto osvobození od daně, týkající se sídla věřitele se použije pouze tehdy, pokud má dlužník sídlo v tuzemsku, jinak neexistuje žádná spojitost, která by umožňovala umístění transakce v tuzemsku).
- 27 S ohledem na směr finančních toků mezi navrhovatelkou a společností B je třeba uvést, že věřitelem je navrhovatelka, tedy subjekt poskytující úvěr, který má sídlo v tuzemsku, takže se podle čl. 7 odst. 2 CIS neuplatní osvobození od daně stanovená v čl. 7 odst. 1 písm. g) a h) CIS.
- 28 AT však upozorňuje, že, ačkoli zákonodárce v první části čl. 7 odst. 2 CIS zřejmě zamýšlel omezit rozsah osvobození od daně stanoveného v odst. 1 písm. g) na finanční transakce prováděné za účasti společností, které jsou rezidenty, s vyloučením finančních transakcí, v nichž některá ze zúčastněných stran – mateřská nebo dceřiná společnost – nemá sídlo nebo skutečné vedení na portugalském území, nebyl tento záměr nakonec plně realizován, neboť vzhledem k tomu, že by tato možnost vedla k diskriminačnímu zacházení se společnostmi, které nejsou rezidenty, které by mohlo být zpochybněno jak v rámci Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), tak v rámci smluv o zamezení dvojího zdanění uzavřených Portugalskem, zákonodárce stanovil možnost, aby se osvobození od daně nadále uplatňovalo v případě, kdy má věřitel sídlo nebo skutečné vedení v jiném členském státě Unie nebo ve státě, s nímž byla uzavřena smlouva o zamezení dvojího zdanění příjmů a majetku, ledaže jsou finanční

transakce prováděny se zprostředkováním úvěrových institucí nebo finančních společností se sídlem v zahraničí nebo se zahraničními dceřinými společnostmi nebo pobočkami úvěrových institucí nebo finančních společností se sídlem v tuzemsku.

- 29 Finanční transakce, které představují převod přebytečných zůstatků z bankovního účtu navrhovatelky na centrální účet, jsou tedy vyloučeny z výhody osvobození od daně podle čl. 7 odst. 1 písm. g) CIS, zatímco transakce, které vedou k použití finančních prostředků převedených z centrálního účtu na individuální bankovní účet navrhovatelky, jsou způsobilé pro toto osvobození od daně za předpokladu, že jsou splněny podmínky týkající se doby trvání a účelu stanovené v tomto ustanovení.
- 30 Není sporu o tom, že předmětná smlouva v každém případě stanoví automatické prodlužování na období jednoho roku, pokud strany neoznámí opak, a vzhledem k tomu, že doba její platnosti byla postupně prodlužována, jedná se o úvěr poskytnutý na dobu neurčitou nebo neurčitelnou, takže s ohledem na kumulativní podmínky pro osvobození od daně, jak je stanovil zákonodárce, lze bez dalšího konstatovat, že podmínky pro uplatnění osvobození od daně stanovené v čl. 7 odst. 1 písm. h) CIS nejsou splněny.
- 31 AT tedy dospěla k závěru, že sporné výměry nejsou stíženy žádnou nezákonností, ať už v důsledku nesprávného výkladu nebo z jiného důvodu.
- 32 Navrhovatelka tvrdí, že musí převážit výklad přijatý v základním rozhodnutí, podle něhož vyloučení použití osvobození od daně podle čl. 7 odst. 1 písm. g) CIS, které je stanoveno v čl. 7 odst. 2 CIS, v případech, kdy dlužník nemá sídlo nebo skutečné vedení v Portugalsku, ale v členském státě Evropské unie, představuje neodůvodněné omezení volného pohybu kapitálu, jak je zakotveno v článku 63 SFEU, a v souladu s čl. 8 odst. 4 Ústavy Portugalské republiky jej tedy nelze použít.
- 33 Podle navrhovatelky vede použití výše uvedeného odstavce 2 k omezení pohybu kapitálu, neboť zbavuje rezidenty členského státu možnosti využít osvobození od daně, což je omezení, které jasně vyplývá z následujících okolností:
- Věřitel v Portugalsku + dlužník v Evropské unii = není osvobozen od daně podle čl. 7 odst. 2 CIS.
 - Věřitel v Evropské unii + dlužník v Portugalsku = osvobozený od daně podle čl. 7 odst. 1 písm. g) a odst. 2 CIS
 - Věřitel v Portugalsku + dlužník v Portugalsku = osvobozený od daně podle čl. 7 odst. 1 písm. g) CIS
- 34 Jinými slovy, subjekt se sídlem v Evropské unii, který uzavře (jako dlužník) smlouvu o úvěru s portugalským subjektem, je zbaven možnosti využít osvobození od daně a musí zaplatit daň, která není vyžadována od dlužníka se

sídlem v Portugalsku, který uzavře smlouvu o úvěru se subjektem se sídlem v Evropské unii nebo se subjektem se sídlem v Portugalsku, takže rozdíl v zacházení a omezení pohybu kapitálu je zřejmý.

- 35 Nejedná se o omezení povolené článkem 65 SFEU, neboť obě situace je třeba považovat za srovnatelné a neexistuje žádný důvod obecného zájmu nebo veřejného zájmu, který by takovou diskriminaci ospravedlňoval.
- 36 Státní zástupce uvádí, že výklad navrhovatelky musí být přijat, neboť, jak tvrdí navrhovatelka, pravidlo obsažené v čl. 7 odst. 2 CIS je diskriminační a představuje neodůvodněné omezení volného pohybu kapitálu zaručeného článkem 63 SFEU.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 37 V projednávané věci vyvstává otázka, zda je pravidlo stanovené v čl. 7 odst. 2 CIS, podle něhož jsou od IS osvobozeny krátkodobé finanční transakce uzavřené mezi dvěma subjekty se sídlem v Portugalsku nebo transakce, kdy má dlužník sídlo na portugalském území (a věřitel sídlo v Evropské unii), nikoli však transakce, kdy má dlužník sídlo v členském státě Evropské unie a věřitel má sídlo v Portugalsku, slučitelné se zásadami zákazu diskriminace a volného pohybu kapitálu stanovenými v člancích 18 SFEU, 63 SFEU a 65 odst. 3 SFEU, které se ve vnitrostátním právním řádu uplatňují na základě čl. 8 odst. 4 Ústavy Portugalské republiky.
- 38 Článek 7 odst. 1 písm. g) CIS ve znění platném v roce 2017 osvobozoval od IS „finanční transakce, včetně splatných úroků, s dobou trvání kratší než jeden rok, pokud je jejich jediným účelem krytí hotovostních schodků [...], prováděné ve prospěch společnosti, s níž je udržován vztah ovládání nebo skupiny“.
- 39 Článek 7 odst. 2 CIS však omezuje rozsah tohoto osvobození od daně tím, že stanoví, že se písmeno g) „nepoužije, pokud jedna ze stran nemá sídlo nebo místo skutečného vedení v tuzemsku“.
- 40 Zákon však stanoví výjimku z vyloučení tohoto osvobození od daně, „pokud má věřitel sídlo nebo skutečné vedení v jiném členském státě Evropské unie nebo ve státě, s nímž Portugalsko uzavřelo smlouvu o zamezení dvojího zdanění příjmů a majetku; v takovém případě se osvobození od daně uplatní“ a pokud předtím nebyly provedeny žádné finanční transakce s úvěrovými institucemi nebo finančními společnostmi se sídlem v zahraničí nebo se zahraničními dceřinými společnostmi nebo pobočkami úvěrových institucí nebo finančních společností se sídlem v tuzemsku.
- 41 Jak bylo uvedeno v protichůdných rozhodnutích v příslušných řízeních, jedna ze zúčastněných stran transakce *cash pooling* neměla sídlo nebo skutečné vedení v tuzemsku, ale ve Francii, takže podle čl. 7 odst. 2 CIS bylo v zásadě vyloučeno uplatnění osvobození od daně a transakce podléhala zdanění IS.

- 42 Kromě toho nejsou splněny podmínky pro uplatnění výjimky z vyloučení osvobození od daně, neboť čl. 7 odst. 2 stanoví, že nárok na osvobození od daně je zachován pouze v případě, že věřitel má sídlo nebo skutečné vedení v jiném členském státě Evropské unie nebo ve státě, s nímž Portugalsko uzavřelo smlouvu o zamezení dvojího zdanění příjmů a majetku, což není tento případ, neboť navrhovatelka má sídlo v Portugalsku.
- 43 S ohledem na tuto právní úpravu neexistuje žádné osvobození od IS v případě *cash pooling*, pokud má věřitel sídlo nebo skutečné vedení v Portugalsku a dlužník má sídlo v členském státě Evropské unie nebo ve státě, s nímž Portugalsko uzavřelo smlouvu o zamezení dvojího zdanění.
- 44 V tomto ohledu vyvstává výše uvedená otázka souladu vnitrostátního práva s unijním právem.
- 45 V základním rozhodnutí bylo uvedeno, že judikatura Soudního dvora umožňuje dát jasnou odpověď na vznesené otázky unijního práva, aniž je nutné podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU, a to v tom smyslu, že čl. 7 odst. 2 CIS je neslučitelný s unijním právem. Naopak v napadeném rozhodnutí bylo rovněž uvedeno, že není nutné podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, avšak bylo přijato opačné řešení.
- 46 Základní rozhodnutí odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 14. října 1999 ve věci C-439/97, Sandoz GmbH, a shrnuje tak judikaturu z něj vyplývající:
- zákaz podle čl. 63 odst. 1 SFEU (dříve čl. 73 B odst. 1 SES a článek 56 SES) se týká všech omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi (bod 18);
 - právní úprava, která zbavuje rezidenty členského státu možnosti využít případného osvobození od daně, které se může vztahovat na půjčky uzavřené mimo území státu, je opatřením, které je možné odradit od uzavírání půjček s osobami usazenými v jiných členských státech (bod 19 tohoto rozsudku s odkazem na rozsudek ze dne 14. listopadu 1995, Svensson a Gustavsson, C-484/93, Recueil, s. I- 3955, bod 10);
 - z výše uvedeného vyplývá, že taková právní úprava představuje omezení pohybu kapitálu ve smyslu čl. 63 odst. 1 SFEU (dříve články 73 B SES a 56 SES) (bod 20).
- 47 Základní rozhodnutí dospělo k závěru, že právě v této situaci je vyloučeno použití osvobození od daně stanovené v čl. 7 odst. 1 písm. g) CIS. S ohledem na tuto právní úpravu jsou rezidenti členského státu (v tomto případě Francie) zbaveni možnosti využívat nezdanění, které se může vztahovat na úvěry uzavřené mimo území jejich státu. Podle základního rozhodnutí na tomto závěru nic nemění skutečnost, zda je osobou povinnou k dani věřitel (navrhovatelka) nebo dlužník.

- 48 Skutečnost, že osobou povinnou k dani je věřitel (navrhovatelka), a nikoli dlužník (jehož sídlo se nachází ve Francii), byla rozhodující pro to, že napadené rozhodnutí přijalo opačné řešení.
- 49 V napadeném rozhodnutí se uvádí, že předmětná pravidla IS nestanoví rozdílné daňové zacházení s osobami povinnými k dani (věřiteli), které jsou rezidenty v Portugalsku, na základě státní příslušnosti nebo sídla jejich dlužníků. V obou případech je věřitel, který je rezident, zdaněn podle bodu 17.1.4. a s dlužníky věřitele, kteří jsou rezidenty na území státu, se jako s držiteli ekonomického zájmu v postavení uživatelů poskytnutého úvěru nezachází rozdílně na základě jejich konkrétní státní příslušnosti nebo sídla. V obou případech mohou být dlužníci žalováni v případě nesplnění povinnosti věřitele-osoby povinné k dani prostřednictvím mechanismu nesprávné daňové substituce. Dlužníci se sídlem v Portugalsku rovněž nečelí vyššímu daňovému zatížení v podobě IS, pokud se rozhodnou uzavřít úvěrové smlouvy s věřiteli, kteří mají sídlo v jiném členském státě Evropské unie, jež by jim bránilo nebo je odrazovalo od uzavření takových smluv. Jinými slovy, dlužníci s bydlištěm v Portugalsku nejsou nikdy postihováni za pouhou skutečnost, že uzavřeli smlouvu o úvěru s věřitelem, který není rezidentem, namísto věřitele, který je rezidentem. Napadené rozhodnutí rovněž připomíná, že v případě smluv o *cash pooling* je IS uloženo přímo věřitelům, a nikoli dlužníkům, že věřitelé a dlužníci nejsou v objektivně srovnatelné situaci a že není vhodné uplatňovat stejná pravidla na rozdílné situace nebo rozdílná pravidla na stejné situace.
- 50 Vzhledem ke zvláštní povaze projednávané věci, která vyvolává pochybnosti o výkladu unijního práva a která vedla k přijetí protichůdných přístupů, se považuje za nezbytné, aby Soudní dvůr Evropské unie rozhodl přímo o položené předběžné otázce.